

La frase del dia



“El destí de Puigdemont és fugir o anar a la presó”

Fernando Martínez-Maíllo, COORDINADOR GENERAL DEL PP



Tribuna

Josep-Lluís Carod-Rovira. Escriptor i polític

Memòria de Teresa Rovira

Aquell 1918, ara fa cent anys, els turcs ocupaven Bagdad, n'incendiaven la biblioteca i hi cremaven més de vint mil llibres. Era el mateix any que naixia Teresa Rovira, dedicada tota la vida a preocupar-se per la qualitat de les biblioteques com a temple de cultura i civilitat. Filla d'Antoni Rovira i Virgili, li prestà sempre una veritable devoció filial, de manera que res no la feia tan feliç com enaltir la memòria del pare, polític, periodista i historiador. La mare, Maria Comas, també tarragonina, s'hi maridà el 1909, amb Amadeu Hurtado i Joan Caballé, cunyat del batlle Pere Lloret, com a testimonis. Si la pàtria és la infantesa, juntament amb la llengua, la pàtria de Teresa Rovira era feta de retalls tarragonins, de la ciutat, del Camp i de la Conca, allò que el seu progenitor havia definit com “el paisatge català que porto dintre meu, que s'ha fet carn i ànima meva”. Tenia un cert afecte per Poblet, on Rovira i Virgili havia passat els estius i on ella l'acompanyà de visita, ja adolescent, més d'un cop.

A BARCELONA, vivien a Horta, a tocar de Ramon Noguera i Comet, governador civil republicà de Tarragona, i no gaire lluny del selvatà Joan Puig i Ferrer, a través de qui, quan tenia onze anys, va conèixer el venedor Andreu Nin, acompanyat de la muller russa i dues xiquetes petites. Començà escola als sis anys, a la Mútua Escolar Blanquerna, dirigida per Alexandre Galí, on coincidí amb Núria Aiguader, filla del reusenc i alcalde de Barcelona Jaume Aiguader. Tot i l'agnosticisme del pare, féu la primera comunió amb Higini Anglès, el musicòleg de Maspujols, a qui tenia de professor. Passava temporades a Tarragona, a ca l'àvia materna i, més endavant, al mas situat en un terreny aturonat en una zona de garriga sobre la platja de l'Arrabassada. La petita casa que s'hi bastí, tan modesta

com ben aprofitada, el Mas Blanc, esdevingué el seu lligam bàsic de connexió amb Tarragona i fou aquí on va sorprendre-la el 18 de juliol de 1936. Amb el pas del temps, l'esplendor nacional i cultural dels anys republicans, la tragèdia de la guerra, l'enyorança de l'exili, la llarga nit del franquisme, “el maset”, com l'anomenava, fou la baula fonamental d'una cadena de records, sentiments i vivències que la uniren per sempre a Tarragona. De jove, als estius, era el gran moment per a retrobar-se amb els cinc cosins Comas Segura, que arribaven a l'Arrabassada amb tartana, per a jugar-hi lliurement a la platja. Ja de gran, hi tornarà cada juliol, en un ritual que només deixà de complir els darrers anys.

VACASAR-SE EL 1946 A ANDORRA, únic lloc on podia fer-ho en català, amb el col·laborador del president Irla, Felip Calvet, ambdós de Sant Feliu de Guíxols. Acompanyà els pares a la retirada republicana, a Tolosa i a Montpeller, a la residència d'intel·lectuals catalans, el record de la qual sempre l'acompanyà amb afecte nostàlgic. De retorn al país, s'establiren a Perpinyà, on morí el pa-

“La minuciositat detallista i escrupolosa que practicava en la seva feina quotidiana, la mantenia també en el que era la seva ànima tarragonina

re, enterrat en terra catalana, però a l'exili. Barcelonina de Tarragona, tarragonina de Barcelona, catalana de l'exili, la dictadura va fer malbé els somnis de joventut i els desigs de normalitat nacional i democràtica de tota la seva generació. Sempre va conservar una delicadesa en les formes que delatava la influència de la millor cultura francesa.

EL 1952 ACABÀ ELS ESTUDIS de bibliotecària i, ja a la capital, s'especialitzà en literatura infantil, hi dirigí les biblioteques de la diputació i desplegà l'atractiu fonamental del matrimoni: l'hospitalitat, en aquell menjador i sala d'estar sobris i acollidors, tota una llar per a la cultura, el diàleg i la catalanitat. I féu el mateix al maset tarragoní, amb aquells àpats deliciosos de sobretaula inacabables, per on desfilaven tot de personatges de la història anònima i oficial del país i, més íntimament, amb aquelles celebracions irrepetibles, com ara la nit de Sant Joan i tants dies lluminosos d'estiu que ja no tornaran. Amb l'Any Rovira i Virgili (1979), el nom del pare posat a un carrer i també a la Universitat, el lligam amb la ciutat arribà a la plenitud.

LA MINUCIOSITAT DETALLISTA i escrupolosa que practicava en la seva feina quotidiana, la mantenia també en el que era la seva ànima tarragonina. Veritable arxiu vivent de la nissaga, dotada d'una memòria prodigiosa, coneixia amb detall les històries dels parents, les festives, les tràgiques, les anècdotes... Conservava llibres i carpetes, manuscrits i retalls de diaris, cartes i fotos ja esgrogueïdes, tot documentat amb la seva lletra precisa i minúscula. El dia de santa Tecla de 2014, a les set, just en aquella hora en què el so de les gralles tocant matinades omple de vida els carrers tarragonins, Teresa Rovira se n'anà per sempre.

De set en set

Jaume Oliveras i Costa

Odi



Algú pot explicar què és això d'incitació a l'odi? Escoltant determinats entorns comencem a dubtar del significat de les paraules. I l'expressió d'incitar l'odi arriba a convertir-se en un instrument d'agressió contra qui convé i de la manera que convé.

Per evitar-me danys col·laterals, afirmo que l'odi no forma part de les meves maneres. Com a màxim, puc sentir aversió a determinats comportaments o accions, però mai contra la gent que les protagonitza. Molt menys incitaria a odiar, quan aquest concepte és contrari a la pau i la justícia. Incitar a l'odi és una qüestió recargolada, indigna, només pròpia d'ideologies absolutistes.

Per això no puc entendre les acusacions d'encoratjador a l'odi que es fan contra mestres, pallasos, mecànics, comunicadors... contra dones i homes que no han comès altre error que creure en els drets dels pobles a decidir el futur. Encara menys, no puc creure que atíu l'odi qui defensa les urnes contra l'escomesa de la policia. I molt menys, que animin a l'odi líders socials empresonats o a l'exili per defensar el sobiranisme.

No odio, no puc odiar, els policies víctimes de l'1-O, un president que distingeix entre gent normal i no normal, una vicepresidenta que parla de “sacrificar un català”, una responsable de Defensa que vol tancar els mitjans de comunicació de Catalunya, un ministre que parla d'endurir el tracte als acusats de rebel·lió (entenen per rebel·lió allò que tots sabem), i fins i tot no puc odiar un poder judicial que interpreta la llei d'acord amb coordenades polítiques.

Però segueixo sense entendre què vol dir incitar a l'odi. Algú m'ho pot explicar? Simplement, ho vull saber per no cometre cap delictes.

Sísif

Jordi Soler

